Cant Espiritual

Si el món ja es tant formós, Senyor, si s'mira
amb la pau vostra a dintre del'ull nostre,
¿Què més ens podèn dâ en una altra vida?

Per-xò estich tant gelós dels ulls, i el vostre,
i el cos que m' han donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

¿Amb quins altres sentits m'el farèn veure
aquèst cel blau damunt de les montanyes,
i el mar immens, i el sol que per tot brilla?

Dèu-me en aquèts sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digué "Atura-t"
sinó al matèix que li duguè la mort,
jo no l'entench, Senyor; jo, que voldria

aturâ a tants moments de cada dia
per fê-les eterns a dintre del meu cor!....
¿O es que aquèt "fê eterns" es ja la mort?

Més llavores, la vida, ¿què seria?

ARXIU HISTÒRIC DE LA CIUTAT DE BARCELONA

¿Fora no més l'ombra del temps que passa,
i la ilusió del llunyà i del aprop,
del conte de lo molt, i el poch, i el massa,
e engañador, perquè ja tot ho es tot?

Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tant diversos, tant extens, tant temporal;
aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria,
es ma patria, Senyor: ¿i no podria
ésser també ma patria celestial?

Home só i es humana ma mesura
per tot quant puga creure i esperar;
si ma fé i ma esperança aquí s'atura,
¿mein farèn ma culpa més enllà?

Més enllà veig el cel i les estrelles,
i encara allí voldria esser-hi home:
si hem fet les coses a nos ulls tant belles,
si hem fet nos ulls i nos sentits per elles,
¿per què acluca-ls cercant un altre com?
si per mi com aquest no n'hi hauria cap!
Ja sè que sóc, Senyor; però on sóc? i qui ho sab?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixa-me creure, doncs, que sóc aquí.
I quan vingui aquella hora de tendresa
en que s'aclaquin aquests ulls humans,
obrim-me, Senyor, nos altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia m'la mort una major naixença!

Si el mon ja es tant formós Senyor, si s'mira
Ab la pau vostra à dintre del ull nostre
¿Què mes ens poden dâ en un altra vida?

Perxò estich tant gelós dels ulls y el vostre
I el còs que m'han donat, Senyor, y el cor
Que s'hi mon sempre... y temo tant la mort

¿Ab quins altres sentits me farèn veure
Aquet cel blau dessmut de les montanyes
I el mar ~~sumuns~~ sense ~~y~~ el sol que ~~pocfot~~ hi trilla?
Dèmme en aquets sentits la eterna pau
I no voldre ~~altre~~ res cel que aquet cel blau.

Aquell que à cap moment li digué atúvat
Sino al meteix que li digué la mort
Jo no l'entench, Senyor; jo que voldria
Detuná à tants moments de cada dia
Per fels eterns à dintre del meu cor....
¿Ó es que aquet fè etern es ja la mort?
Mes llavores la vida ¿què seria?
¿Ahora no mes l'ombra del temps que passa
I la ilusió del lluny y del aprop

engangador del
~~de tomolt~~ y d
I el conte ~~[illegible]~~ poch, y el massa,
Enganyador, perquè ja tot ho es tot?
Tant se val! aquet mon sia com sia
Tant divers, tant estèns, tant temporal,
Aqueixa terra ab tot lo que s'hi cria
Es ma patria, Senyor, ó y no podria
Esser també ma patria celestial?
Home só y es humana ma mesura
Per tot quant puga creure y esperar;
Si ma fè y ma esperança aquí s'atura
¿M'en fareu una culpa mes enllá?
Mes enllá veig el cel y les estrelles
I encare allí voldría esserhi hom;
Si heu fet les coses als meus ulls tant belles
Si heu fet mos ulls y mos sentits per ellas
¿Perquè aclucals cercant un altre com?
~~[illegible]~~
¡ ~~Válgame, Senyor, [illegible]~~ Nom!
~~[illegible]~~ com aquet no n'hi ~~[illegible]~~ ... Novembre 1909
Jo sé que sou, Senyor; pro hont sou ¿ó qui ho sab?
~~Deixeume creure doncs, que sou aquí~~ ~~[illegible] 1910~~
~~Tot lo que~~ veig se us assembla en mi...
Deixeume creure, doncs, que sou aquí. Janer 1910

I quan vinga aquell hora de temença
En que s'acluquin aquets ulls humans
Obriume'n, Senyó, uns altres de mes grans
Per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'l la mort una major naixença

43
4 febrer 7.276